

«8. MAI»

Kristiansund N.

Box 41

Kontor: Fløyveien 25

Utgiver og redaktør

Nils Vikdal

Forretningsfører

Per Kvendbø

Telefon 1330

Abonnementspris kr. 12.— pr. år

115372

Hjertet og hjernen.

På terskelen til det nye år ønsker vi vel møtt — alle venner og dem, som har vært og er under forfølgelse for sin politiske overbevisning, og alle våre motstandere, som har kjempet med blanke våpen. De andre lar vi foreløpig gå sine egne veier, for tiden arbeider for oss.

Det har hendt meget, siden vi sist hadde våre venner i tale. 150 av «landsvikfangene» er blitt benådet og sluppet ut av konsentrasjonsleirene. De dertil innrettede myndigheter iler med å forsikre, at det ikke er tale om noe amnesti, men benådninger etterat hvert enkelt tilfelle er «prøvd». La oss imidlertid ikke glemme, at ennå er det 570 kvinner og menn innenfor murene — fem hundre og sytti, hvorav de fleste er rene politiske fanger, dømt etter London-regjeringens parole, dømt av et rettsapparat med sand i maskinen, slik at det nå begynner å slå gnister både her og der.

Samtidig med benådningene har en rekke kristne ledere med biskop Kristian Schjelderup i spissen — herrene Breggrav og Fjellbu er ikke med — rettet en henvendelse til regjeringen om «amnesti for landsvikerne». De mener, at tiden nå er inne til å gjøre full bruk av adgangen til benådning av dem, som er dømt for politiske forbrytelser under okkupasjonen, og at det er i samfunnets interesser snarest mulig å vinne disse våre landsmenn tilbake. «Det eneste som kan forene landsmenn, som under okkupasjonen ble skilt fra hverandre, er en utstrakt hånd fra bror til bror. Vi mener at tiden er inne til gjensidig forsoning og tilgivelse».

Vi takker for dette velmente tiltak, men vi vil på de forfulgte, de dømtes og de ennå innesperredes vegne understreke, at det er ikke amnesti vi vil ha, men full og erkjent oppreisning. Først og fremst må alle ennå innesperrede politiske fanger gis fri og i rekkefølgen må da de gamle og de mange syke og sjelkelig nedbrutte gå foran, dernest en gjennomgripende revisjon av hele rettsoppgjøret, opphevelse av rettighetstapene, utslettelse av fangeregistret, gjeninnsettelse i de lovlige stillinger og økonomisk oppgjør for dem, som er skadelidende. På disse vilkår vil en velment broderhånd bli motatt med glede og anerkjennelse.

Enkelte vil kanskje si, at vi

stiller for store krav. Men det hele kan sammenfattes i kravet om anerkjennelse av at der her er begått en blodig urett, som må gjøres god igjen. Da vil alt det andre komme av seg selv. Og denne erkjennelse vokser for hver dag tross enkelte blaff av hat og hevnlust blant dem, som i dag er trengt opp i kroken og ikke vet sin arme råd. Det nytter nemlig ikke i lengden å holde almenheten i ekstase for en slett stak. Vi minnes, hva Emile Zola skrev i Le Figaro midt under den verste opphisselse i Dreufus-saken for et halvt hundre år siden: «Sannheten er på marsj, og ingen ting vil kunne stoppe den». Ja, sannheten er på marsj. I årvis har vi vært hindret i å rope den ut for folket, men nå begynner den å sive ut i alle kroker og kroker i samfunnsbygningen, og mer vil komme etterhvert — vær viss på det. Ikke i hevn og hat, men for å få den nødvendige rengjøring slik at det nødvendige rengjøring slik at det landet.

Det er på denne bakgrunn, at Forbundet for Sosial Oppreisning har begynt sin virksomhet. Denne virksomhet foregår i dagens fulle lys og på lovens grunn, og etterhvert som forbundets oppgave og virksomhet er blitt kjent, har det fått en overveldende tilslutning av ung og gammel, ikke bare av dem som direkte er rammet av rettssvikoppgjøret, men av vide kretser som nå vil ha en ende på elendigheten.

Selvsagt er det noen, som er blitt sagt er det noen, som er blitt skremt til taushet og uvirksomhet, andre som har glemt fellesskapets forpliktelser og ruger over restene av sin mammon, og atter andre som enkeltvis lar seg «sile av», men de får komme når de kan og faren er over. De hefter oss ikke på veien, for nå er det medvind.

På terskelen til det nye år, til det nye halvsekel, til rakettalderen sier vi igjen vel møtt. Halvhundre år i dårskapens tegn er tilende. Skal vi ikke nå kunne møtes til en ny tidsalder, hvor lidenskapene kommer under kontroll, hvor hat og begjær beherskes? Vi har alle muligheter, teknikkens triumf og åndens forskertrang. Men spørsmålet er, om hjertet er hjernen jevnbyrdig og om vår verden skal kunne bli et sted, hvor det er godt for menneskene å bo.